

Sygn. akt VII U 1353/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 marca 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dorota Michalska

Protokolant: Urszula Kalinowska

po rozpoznaniu w dniu 8 marca 2018 r. w Warszawie

sprawy T. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o podjęcie wypłaty emerytury

na skutek odwołania T. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 29 czerwca 2017 r., znak: (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 1353/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 czerwca 2017 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., działając w oparciu o przepis art. 28 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r., poz. 138 z późn. zm.) przyznał wnioskodawcy T. S. prawo do emerytury, począwszy od dnia 1 marca 2017 r., tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym został zgłoszony stosowny wniosek. Do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia, organ rentowy przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 10 lat kalendarzowych, tj. od 1997 do 2006, natomiast wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 176,38%. Podstawa wymiaru obliczona została przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 176,38% przez kwotę bazową 3.536,87 zł i wyniosła 6.238,33 zł. Do ustalenia wysokości emerytury, Zakład Ubezpieczeń Społecznych uwzględnił okresy składkowe w wymiarze 24 lat, 3 miesięcy i 6 dni. Wysokość emerytury została obliczona w następujący sposób: $24\% \times 3.536,87 = 848,85 \text{ zł}$, $(291 \times 1,3\%) / 12 \times 6.238,33 \text{ zł} = 1.966,95 \text{ zł}$, co dało kwotę świadczenia w wysokości 2.815,80 zł (decyzja z dnia 29 czerwca 2017 r., znak: (...), k. 26-27 a.r.).

Następnie na mocy **decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 7 września 2017 r., znak: (...)**, wypłata świadczenia została zawieszona na podstawie art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z uwagi na fakt, że wnioskodawcy przysługuje emerytura z Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W. (decyzja z dnia 7 września 2017 r., znak: (...), k. 32 a.r.).

Odwołanie od powyższej decyzji złożył w dniu 8 września 2017 r. **T. S.**, kwestionując, że zgodnie z interpretacją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w Polsce nie można pobierać dwóch świadczeń emerytalnych pomimo tego, że spełnił on wszystkie warunki do przyznania tych świadczeń i w rezultacie świadczenia te zostały mu przyznane. Wskazał, że zasada zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń i związane z tym prawo do pobierania jednego świadczenia (wyższego lub wybranego) dotyczy wyłącznie sytuacji, gdy zbiegną się następujące świadczenia: emerytura, renta z tytułu niezdolności do pracy i renta rodzinna, emerytura i renta z tytułu niezdolności do pracy, a także emerytura i renta rodzinna. Ponadto ustawa o emeryturach i rentach z FUS nie definiuje pojęcia „zbiegu prawa do świadczeń”, a jak wynika ze słownikowych definicji oznacza to „jednoczesne zajście jakichś wydarzeń” bądź „zaistnienie faktów wzajemnie powiązanych”. Ubezpieczony wskazał także, że do wniosku o emeryturę załączył dokumentację uwzględniającą tylko odrębny okres składkowy, tj. lata 1995-2014 i 2016 r., czyli 20-letni okres opłacania składek emerytalno-rentowych do systemu FUS, a więc nie została spełniona przesłanka jednoczesnego zaliczenia okresu składkowego do więcej niż jednego świadczenia. W ocenie ubezpieczonego, skoro zatem z powołanej ustawy wynika, że państwo gwarantuje wypłatę świadczenia w zamian za opłacanie składek emerytalno-rentowych, to oznacza to, że przysługuje mu prawo do pobierania także odrębnego świadczenia emerytalnego z FUS. W konkluzji odwołania, ubezpieczony wniósł zatem o zmianę zaskarżonej decyzji i podjęcie w stosunku do niego wypłaty emerytury przyznanej z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (odwołanie z dnia 8 września 2017 r. k. 1-2 a.r.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 28 września 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...)
Oddział w W., wnosząc o jego oddalenie wskazał na konkretne przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, uprzednio już powołanej, jako podstawa zaskarżonej decyzji. Jednocześnie organ rentowy podtrzymał swoje stanowisko odnośnie tego, że w niniejszej sprawie znajduje zastosowanie wynikająca z treści art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej ogólna zasada, zgodnie z którą w razie zbiegu uprawnień do dwóch świadczeń, wypłaca się jedno z tych świadczeń – wyższe lub wybrane przez ubezpieczonego. Stwierdził także, że w myśl ust. 2 wskazanego artykułu, przepis ust. 1 stosuje się również z uwzględnieniem art. 96, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2, z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art.18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub w art. 15a lub art. 18e ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin. Organ rentowy nadmienił także, że osoby fizyczne znajdujące się w sytuacji prawnej opisanej w którymś z kilkunastu punktów art. 6 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych nie mogą samodzielnie decydować o podleganiu, bądź niepodleganiu tym ubezpieczeniom z konkretnych tytułów. Stosunek ubezpieczenia społecznego nie jest bowiem stosunkiem prawnym ukształtowanym w drodze umownej, stąd obowiązek ubezpieczenia społecznego wynika z przepisów prawa i nie jest uzależniony od woli ubezpieczonego lub organu rentowego. Mając powyższe na uwadze, organ rentowy stwierdził, że wypłata emerytury wnioskodawcy została zawieszona z uwagi na fakt, iż pobiera on emeryturę policyjną z Zakładu Emerytalnego MSW. Na tej podstawie organ rentowy stwierdził, że zaskarżona decyzja jest prawnie oraz faktycznie uzasadniona (odpowiedź na odwołanie z dnia 28 września 2017 r. k. 3 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

T. S. urodził się w dniu (...) Ubezpieczony uprawniony jest do pobierania emerytury policyjnej. Do wysługi emerytalnej Zakład Emerytalno-Rentowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych zaliczył mu okresy służby od dnia 23 października 1967 r. do dnia 17 października 1969 r. oraz od dnia 1 grudnia 1969 r. do dnia 31 marca 1994 r., a także okres zatrudnienia przed służbą od dnia 31 sierpnia 1963 r. do dnia 29 listopada 1969 r. w (...) Zakładach (...) w Zakładzie Nr (...) w W. na stanowisku ślusarza (zaświadczenie z dnia 9 maja 2017 r. k. 14, pismo z dnia 9 czerwca 2017 r. k. 17, świadectwo pracy z dnia 29 listopada 1969 r. k. 18 a.r.).

W dniu 31 marca 2017 r. ubezpieczony złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o przyznanie na jego rzecz prawa do emerytury z powszechnego wieku emerytalnego. Do powyższego wniosku ubezpieczony załączył informację o okresach składkowych i nieskładkowych wraz z dokumentacją, potwierdzającą te okresy, w tym świadectwo pracy z dnia 11 kwietnia 2014 r. z którego wynika, że w okresie od dnia 10 stycznia 1995 r. do dnia 31 grudnia 2008 r. ubezpieczony pełnił służbę w Izbie Celnej w W. na stanowisku eksperta Służby Celnej, posiadając stopień służbowy starszego aspiranta celnego. Powyższy stosunek służbowy ustał w wyniku zwolnienia ze służby na podstawie art. 104 ust. 1 pkt. 10 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej w związku z przejściem na emeryturę (wniosek z dnia 31 marca 2017 r. k. 1-4, informacja dotycząca okresów składkowych i nieskładkowych k. 5-6, świadectwo służby z dnia 11 kwietnia 2014 r. k. 7, zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu k. 8-10 a.r.).

W rozpoznaniu powyższego wniosku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., na mocy decyzji z dnia 29 czerwca 2017 r., znak: (...), przyznał ubezpieczonemu T. S. prawo do emerytury powszechnej, począwszy od dnia 1 marca 2017 r., tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym został zgłoszony wniosek o świadczenie. Do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia, organ rentowy przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 10 lat kalendarzowych, tj. od 1997 do 2006, natomiast wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 176,38%. Podstawa wymiaru obliczona została przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 176,38% przez kwotę bazową 3.536,87 zł wyniosła 6.238,33 zł. Do ustalenia wysokości emerytury Zakład Ubezpieczeń Społecznych uwzględnił okresy składkowe w wymiarze 24 lat, 3 miesięcy i 6 dni. Wysokość emerytury została obliczona w następujący sposób: $24\% \times 3.536,87 = 848,85$ zł, $(291 \times 1,3\%) / 12 \times 6.238,33$ zł = 1.966,95 zł, co dało kwotę świadczenia w wysokości 2.815,80 zł. Jednocześnie na mocy kolejnej decyzji z dnia 7 września 2017 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. zawiesił wypłatę emerytury z powodu zbiegu prawa do więcej niż jednego świadczenia, wskazując, że może być wypłacane tylko jedno świadczenie wyższe lub wybrane przez ubezpieczonego (decyzja z dnia 29 czerwca 2017 r., znak: (...), k. 26-27, decyzja z dnia 7 września 2017 r., znak: (...), k. 32 a.r.).

W piśmie procesowym z dnia 12 stycznia 2018 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wskazał, że przyjął do stażu pracy wnioskodawcy okresy składkowe w wymiarze 24 lat, 3 miesięcy i 6 dni, które wykazane zostały w karcie przebiegu zatrudnienia. Jednocześnie organ rentowy zaznaczył, że staż pracy ubezpieczonego T. S. został ustalony na podstawie dokumentów uzyskanych po przeprowadzonym na podstawie art. 122 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych postępowaniu wyjaśniającym z Zakładem Emerytalnym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (pismo procesowe organu rentowego z dnia 12 stycznia 2018 r. k. 22 a.s.).

Od niekorzystnej dla siebie decyzji organu rentowego, ubezpieczony T. S. złożył odwołanie do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie. Na rozprawie w dniu 8 marca 2018 r. strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska procesowe (odwołanie z dnia 8 września 2017 r. k. 1-2 a.r., protokół rozprawy z dnia 8 marca 2018 r. k. 29 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach niniejszej sprawy, jak również w aktach emerytalno- rentowych odwołującego. Zdaniem Sądu dokumenty, w zakresie w jakim Sąd Okręgowy oparł na nich swoje ustalenia, są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Dokumenty te nie były przez strony sporu kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem wynikające z nich okoliczności należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Sąd Okręgowy zważy, co następuje:

Odwołanie T. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 29 czerwca 2017 r., znak: (...) jest niezasadne i jako takie podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r., poz. 138 ze zm.) świadczenia na warunkach i w wysokości określonej w ustawie

przysługują ubezpieczonym - w przypadku spełnienia warunków do nabycia prawa do świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń emerytalnego i rentowych Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz członkom rodziny pozostałym po ubezpieczonym albo po osobie uprawnionej do świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń emerytalnego i rentowych Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Świadczenia na warunkach i w wysokości określonej w ustawie przysługują również żołnierzom zawodowym oraz funkcjonariuszom Policji, Urzędu Ochrony Państwa, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej, jeżeli nie spełniają oni warunków do nabycia prawa lub utracili prawo do świadczeń określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym tych osób, oraz członkom rodzin pozostałym po tych osobach (ust. 2). W myśl art. 5 ust. 2a okresów, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 4 i 6, nie uwzględnia się przy ustalaniu prawa do emerytury i renty oraz obliczaniu ich wysokości, jeżeli z ich tytułu ustalono prawo do świadczeń pieniężnych określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, że ubezpieczony T. S. jest uprawniony do pobierania emerytury policyjnej. Do ustalenia uprawnień do tego świadczenia i jego wysokości Zakład Emerytalny wypłacający emeryturę policyjną uwzględnił okres służby w milicji, tj.: okres od dnia 23 października 1967 r. do dnia 17 października 1969 r. oraz od dnia 1 grudnia 1969 r. do dnia 31 marca 1994 r., ale również okres zatrudnienia przed służbą od dnia 31 sierpnia 1963 r. do dnia 29 listopada 1969 r. w (...) Zakładach (...) w Zakładzie Nr (...) w W. na stanowisku ślusarza. Z tego względu, w świetle powołanego wyższego przepisu art. 5 ust. 2a brak jest podstaw do doliczenia tego okresu ponownie przy ustaleniu wysokości emerytury z ubezpieczenia społecznego. Prawdopodobnie powyższego stanowiska potwierdził Sąd Apelacyjny w Szczecinie, który w wyroku z dnia 28 stycznia 2016 r. w sprawie o sygn. akt III AUa 371/15 wskazał wprost, że nie jest możliwe zaliczenie tego samego okresu do dwóch różnych świadczeń, gdyż to nie byłoby sprawiedliwe. Z jednego okresu można otrzymywać tylko jedno świadczenie. Nie może być bowiem tak, że z jednego momentu pracy ubezpieczony otrzymywałby dwa świadczenia. Brak jest również podstaw do zaliczenia powyższego okresu do okresów nieskładkowych. Okresy wymienione w art. 7 powołanej wyżej ustawy, jako okresy nieskładkowe nie wymieniają okresu służby w policji (milicji).

Brak jest także w przypadku ubezpieczonego, uprawnionego zarówno do emerytury policyjnej i emerytury pracowniczej, do pobierania obu tych świadczeń. Zgodnie z art. 95 ust. 1 ustawy w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez ubezpieczonego. Przepis ust. 1 stosuje się również, z uwzględnieniem art. 96, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2, z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub w art. 15a lub art. 18e ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (ust. 2).

Mając na uwadze powyższe, wątpliwości Sądu Okręgowego nie budzi fakt, że organ rentowy prawidłowo zawiesił ubezpieczonemu wypłatę świadczenia z ubezpieczeń społecznych z powodu zbiegu prawa do więcej niż jednego świadczenia. Wypłacie podlega emerytura policyjna, jako świadczenie korzystniejsze. Zgodnie bowiem z powołanymi przepisami w przypadku osób uprawnionych do emerytury z ubezpieczenia społecznego w zbiegu z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym m.in. funkcjonariuszy Policji, wypłaca się wyłącznie jedno z tych świadczeń. Prawdopodobnie powyższego stanowiska potwierdził chociażby Sąd Apelacyjny w Krakowie, który w wyroku z dnia 13 lipca 2016 r. w sprawie o sygn. akt III AUa 1254/15 wskazał wprost, że w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty uregulowanych w ustawie o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z prawem do świadczeń przewidzianych w odrębnych przepisach z zakresu ubezpieczenia społecznego, niezależnie od ich ubezpieczeniowego, czy zaopatrzeniowego charakteru, obowiązuje ogólna zasada

wypłaty jednego świadczenia. Z treści art. 95 ust. 1 i ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wynika nie budząca wątpliwości zasada prawa ubezpieczeniowego, zakładająca prawo do pobierania jednego świadczenia (wyższego lub wybranego przez uprawnionego) w sytuacji tzw. zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w tej ustawie, jak również w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie emerytalnej z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym, między innymi żołnierzy zawodowych. Podobne stanowisko zajął również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 maja 2012 r. (II UK 237/11). O możliwości pobierania w zbiegu dwóch tych świadczeń nie świadczy natomiast treść wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8 lipca 2014 r., (III AUa 1542/13), który określa jedynie warunki nabycia zarówno prawa do świadczenia mundurowego oraz świadczenia z ubezpieczenia społecznego. Możliwość nabycia obu rodzajów tych świadczeń nie jest jednak równoznaczna z możliwością ich wspólnej wypłaty.

Po dokonaniu analizy dokumentów znajdujących się w aktach emerytalno-rentowych ubezpieczonego, Sąd Okręgowy nie stwierdził także nieprawidłowości w zakresie wyliczenia przez organ rentowy wysokości przyznanej emerytury. Sąd Okręgowy uznał, że dokumenty zgromadzone w aktach emerytalno-rentowych ubezpieczonego w sposób miarodajny potwierdzają wysokość otrzymywanego przez niego wynagrodzenia, jak również liczbę przebytych przez niego okresów składkowych i nieskładkowych. Brak jest również dowodów przeciwnych pozwalających na podważenie wiarygodności zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, na którym oparł się Zakład Ubezpieczeń Społecznych, wydając decyzję o przyznaniu prawa do świadczenia i zawieszeniu jego wypłaty. W oparciu o przedłożone dokumenty oraz po przeprowadzonym postępowaniu wyjaśniającym z Zakładem Emerytalnym MSW organ rentowy do ustalenia wysokości świadczenia emerytalnego odwołującego prawidłowo uwzględnił 24 lata, 3 miesiące i 6 dni okresów składkowych. Odnośnie zaś zasadności odprowadzania przez pracodawców ubezpieczonego składek na ubezpieczenia społeczne to wskazać należy, że powyższą kwestię regulują przepisy ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U z 2018 r. poz. 106 ze zm.). Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt. 1 ww. ustawy osoby fizyczne, będące pracownikami podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowemu. Należy również podkreślić, że obowiązek ubezpieczenia istniał i istnieje niezależnie od tego, czy osoba ubezpieczona będzie w przyszłości pobierać świadczenia pieniężne z ubezpieczenia emerytalnego i rentowego, czy też nie. Jednocześnie w niniejszej sprawie odwołujący nie powołał żadnych nowych dowodów (w szczególności osobowych), z uwagi na co nie została spełniona przesłanka do ponownego przeliczenia wysokości należnego odwołującemu świadczenia emerytalnego z uwzględnieniem innej liczby okresów składkowych i nieskładkowych w oparciu o treść art. 114 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił odwołanie ubezpieczonego T. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 29 czerwca 2017 r., znak: (...), o czym orzekł w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)